

en Sækstation paa Norsk eller, om man vil, paa Dansk, hvilket jo ogsaa vilde være ganske urimeligt at gaa ind paa. Det er en Slags Station, som fører med sig mange forskellige Ulemper, og med Hensyn til hvilken Fordelene kun gøre sig gældende, naar den i overvejende Grad er en Endestation. Men hvilken Betydning Nørre Sundby end kan have for det ærede Medlem, saa vil han dog ikke kunne mene, at den kan blive en Endestation for det nordjydske Banenet. En af en saadan Stations Ulemper er, at den forlænger Køretiden, men derfor har det ærede Medlem ikke Ret, naar han siger, at denne Stationsform nægtes, fordi den vilde forlænge Rejsen med tre Minutter, hvad man ikke vil tillade af Hensyn til København. Ganske rigtig vil der være den Ulempe, at Rejserne forlænges med tre, fire, maa-ske fem Minutter, men den Forlængelse vil man undgaa af Hensyn til Rejserne for samtlige Beboere i Vendsyssel til samtlige Landets Stationer, deriblandt ogsaa København, men da først og fremmest til de jyske Stationer, og blandt dem atter først og fremmest til Aalborg. Naar derfor det ærede Medlem paa denne Beskyldning — og i øvrigt ogsaa paa den anden, om Overskridelserne paa Ekspropriationskontoen, som den ærede Trafikminister imødegik — byggede et Angreb paa Statsbanernes Administration og klagede over Københavneri paa dette Omraade, saa viser det jo allerbedst — om det da viser noget — hvor overordentlig vanskeligt det er at rette en saadan Anklage. Jeg haaber at det ærede Medlem vil erkende dette, i alt Fald i det foreliggende Tilfælde. Og saa vil jeg ganske vist dertil knytte et Ønske om, at han og andre ville i noget mindre Grad tage dette Slagord om Københavneri op som det billige og saa hyppig anvendte Middel til Agitation. Thi saa meget er sikkert, at det appellerer til Instinkter, som ikke ere de bedste, og det bunder i Brist paa en Fællesfølelse, som vi i vort lille Land gerne skulde være besjælede af.

Dermed forlader jeg det ærede Medlem. Men jeg har endnu et Par Minutter til at gøre en Henstilling til den ærede Landbrugsminister. Jeg ønsker at slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Lyngby (Piper) udtalte i Gaar. Jeg har efter en Rejse i Sommer været sørgelig berørt ved at se, da jeg kom hjem, hvorledes Ukrudtet er mange Gange fyldigere i Vækst herhjemme end i andre Lande. Jeg ved nok, at der er givet nogle Bevilgninger, som gaa ud paa at modarbejde

dette, men jeg ved tillige, at det ikke har hjulpet. Det er ikke nok at blive staaende ved, at Statsbanerne faa Paalæg om at slaa Græsset paa deres Skraaninger. Der maa mere til. Kyndige Landmænd have oplyst mig om, at man i andre Lande har Lovbestemmelser, der tvinge Folk til en vis Renholdelse af deres Marker ogsaa af Hensyn til Naboerne. Hos os kendes noget saadant ikke. Det er tværtimod ofte haabløst for den enkelte at bekæmpe Ukrudtet, fordi det er der straks igen fra Naboer, fra Veje og Jernbaner. Det er jo saa, at mange af vore offentlige Veje ofte gaa godt i Spidsen, og at Banernes Skraaninger og Grænsestrimler mange Steder nærmest kunne betragtes som gode Planterkoler for Ukrudt. Her er noget ret alvorligt at tage fat paa. Vi have ofte glædet os over, at vort Landbrug er saa vidt fremskredet, som det er, og ikke mindst glædet os over den Resoluthed, hvormed det har forstaaet til Tider at gaa over fra en Produktion til en anden, der betalte sig bedre. Jeg vil haabe, at noget af den samme Resoluthed maa spores til at komme bort fra Produktionen af Agerkaal og Tidsler, thi det er sikkert nok, at den betaler sig ikke. Jeg er overbevist om, at det er en Sag, som der kan gøres noget langt alvorligere ved, end hidtil er sket. Det vil jeg da henstille til den ærede Landbrugsminister at tage under Overvejelse og saa vidt mulig fremkomme med nogle Lovbestemmelser paa dette Punkt.

Formanden: Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har Ordet for en kort Bemærkning.

Bluhme: Jeg vil gerne til det ærede Medlem, der nu talte, sige, at min Udtalelse i Gaar var fremkaldt ved et direkte Spørgsmaal til mig fra hans ærede Sidemand (N. Andersen). Naar det ærede Medlem ikke har hørt, hvad jeg sagde, burde han, inden han tager sig paa at svare, gøre sig bekendt med mine Udtalelser. Jeg vil i øvrigt sige til det ærede Medlem, at jeg kan næsten slutte mig fuldt ud til alle hans Præmisser, det er kun en mærkelig Konklusion, han kommer til. Jeg sætter Pris paa den Fædrelandskærlighed, han lægger for Dagen, og den Trang til at arbejde for, at Folket værner om sin Selvstændighed. Men jeg forstaaer ikke, at han ser det højeste Udslag deri, at man lader sig sulte